

V Teplicích dne 26. 3. 2012

Okresnímu soudu v Teplicích
k sp. zn. 4 T 134/2007

Značka: 117 299

Obžalovaný:

Václav Houšteký
narozen 2. 3. 1983
bytem Teplice, J. V. Sládka 1643/18

obhájce:

Mgr. MUDr. Jaroslav Maršík, advokát
se sídlem v Teplicích, nám. Svobody 1

**pro trestný čin ublížení na zdraví
podle § 222 odst. 1 tr. zákona**

**Dovolání proti usnesení Krajského soudu
v Ústí nad Labem ze dne 8. 6. 2011**

Dvojmo

kopie rozvrhu práce pro rok 2011 ke dni 8. 6. 2011
kopie rozvrhu práce pro rok 2011 ke dni 26. 3. 2012
kopie rozvrhu práce pro rok 2010 ke dni 26. 3. 2012
kopie dodatku č. 6 z 29. 3. 2011
kopie dodatku č. 7 z 31. 5. 2010
kopie dodatku č. 16 z 27. 10. 2010
kopie článku Střelecké revue

Nejvyššímu soudu ČR jako soudu dovolacímu:

Proti pravomocnému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 4 To 548/2010-378 ze dne 8. 6. 2011, které bylo obžalovanému doručeno dne 6. 2. 2012, podává obžalovaný v celém jeho rozsahu v zákonné lhůtě

dovolání,

které takto odůvodňuje:

Obžalovaný dovolání podává z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. a) tr. ř., neboť ve věci rozhodl soud, který nebyl náležitě obsazen, a z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

K důvodu podle § 265b odst. 1 písm. a) tr. ř.

Senát Krajského soudu v Ústí nad Labem byl obsazen zcela svévolně a bez jakéhokoliv respektu k právu obžalovaného na zákonného soudce. Tato praxe je umožněna rozvrhu práce Krajského soudu v Ústí nad Labem, z nichž obžalovaný jen obtížně může zjistit, kdo je jeho zákonným soudcem. Kromě toho senát nebyl obsazen ani podle těchto obtížně zjistitelných pravidel.

Senát odvolacího soudu, který vydal napadené rozhodnutí, byl složen z předsedkyně senátu JUDr. Nadi Hájkové a soudkyň Mgr. Jitky Neterdové a Mgr. Věry Kloudové.

Obhájce obžalovaného namítl na počátku veřejného zasedání dne 8. 6. 2011, že z rozvrhu práce není seznatelné, kdo je jeho zákonným soudcem a že ani podle rozvrhu práce není senát obsazen tak, aby bylo zajištěno právo na zákonného soudce.

Soud se s námitkou obhájce vypořádal interpretací rozvrhu práce krajského soudu na rok 2011 včetně dodatku k rozvrhu práce pro trestní úsek č. 6 z 29. 3. 2011. Shledal, že senát je obsazen správně, a více se námitkou obhájce nezabýval.

Obžalovaný poukazuje na to, že jeho věc k odvolacímu soudu napadla dne 30. 11. 2010. Již jen proto byl postup odvolacího soudu při projednání námítky obhájce nesprávný, protože rozvrh práce pro rok 2011 nebyl pro obsazení senátu při nápadu věci použitelný. Přesto se obžalovaný níže nejdříve vypořádává se správností obsazení senátu podle rozvrhu z roku 2011 a následně tímtéž podle rozvrhu z roku 2010.

Ke dni konání veřejného zasedání měl rozvrh práce pro rok 2011 a pro soudní oddělení 4 podobu zachycenou v příloze dovolání. Podle tohoto rozvrhu by věc měla jako předsedkyně senátu vyřizovat Mgr. Věra Kloudová a členové senátu JUDr. Zdeňka Hošková a Mgr. Karel Knaifl. Zástupcem předsedkyně senátu mohla být JUDr. Naděžda Hájková a dále JUDr. Milan Kohoutek. Zástupci členů senátu mohli být JUDr. Kateřina Jonáková, Mgr. Tomáš Plha, JUDr. František Mašata, Mgr. Jitka Neterdová. Jako další zástupci jak na pozici předsedy senátu, tak na pozici členů senátu jsou uvedeni další soudci. Lze říci, že jsou zde uvedeni všichni trestní soudci krajského soudu.

Má-li být zachováno právo obžalovaného na zákonného soudce, je nutno respektovat, když už to není v rozvrhu práce výslovně uvedeno, pořadí, v němž jsou jednotliví soudci v rozvrhu

práce uvedeni. Proto by měla být předsedkyní senátu Mgr. Věra Kloudová a členy senátu JUDr. Zdeňka Hošková a Mgr. Karel Knaifl. Pokud JUDr. Zdeňka Hošková nemohla vykonávat funkci soudkyně ze zdravotních důvodů, na její místo měla nastoupit další v pořadí JUDr. Kateřina Jonáková.

V rozporu s výše uvedeným byla předsedkyní senátu JUDr. Naděžda Hájková, která ale podle rozvrhu práce mohla pouze zastoupit Mgr. Věru Kloudovou na pozici předsedkyně senátu, k čemuž ale nemohlo dojít, protože Mgr. Věra Kloudová přítomna byla. JUDr. Naděžda Hájková vůbec neměla být členkou senátu, natož jeho předsedkyní.

V rozporu s výše uvedeným byla členkou senátu Mgr. Jitka Neterdová, která ale podle rozvrhu práce mohla být členkou senátu až po vyčerpání možnosti ustanovit za člena senátu soudce JUDr. Kateřinu Jonákovou, Mgr. Tomáše Plhu nebo JUDr. Františka Mašatu, kteří jsou v pořadí rozvrhu práce uvedeni před Mgr. Jitkou Neterdovou.

Odvolací soud v rámci vypořádání s námitkou obhájce mimo odkázal na dodatek k rozvrhu práce pro trestní úsek č. 6 z 29. 3. 2011. Ani tento dodatek na nesprávnosti obsazení senátu nemohl nic změnit. Doslova se v něm uvádí „Soudní odd. 4 – od 1. 4. 2011 zastaven nápad JUDr. Zdeňky Hoškové a přidělován Mgr. Jitce Neterdové.“. Obžalovaný namítá, že z této věty nijak nevyplývá, že by byla Mgr. Jitka Neterdová zákonně přiděleným soudcem k jeho věci, která k 1. 4. 2011 byla odvolacím soudem vyřizována již po dobu čtyř měsíců. Dodatek se týká pouze nového nápadu, přičemž navíc není zřejmé, co přesně tato formulace znamená a jaký má mít vliv na pořadí soudců uvedených v rubrice členové senátu. Namítá rovněž, že zcela jistě z této věty nevyplývá to, co Krajský soud v Ústí nad Labem učinil, když zasáhl do podoby rozvrhu práce na rok 2011 tak, jak je nyní přístupná na jeho webových stránkách, v níž se pro soudní oddělení 4 Mgr. Jitka Neterdová dostala v pořadí hned na místo za JUDr. Zdeňku Hoškovou. Toto opatření obžalovaný považuje za zcela nepřijatelný zásah odvolacího soudu, o němž se domnívá, že se jím odvolací soud snaží zakrýt nedostatek zjištěný právě v jeho věci.

Pro zjištění, kdo měl být zákonným soudcem obžalovaného, je ale stěžejní rozvrh práce pro rok 2010. Obžalovaný nemá k dispozici podobu rozvrhu práce ve znění k 1. 1. 2010, ani k 30. 11. 2010. Z dodatků č. 7 a č. 16 rozvrhu práce Krajského soudu v Ústí nad Labem pro rok 2010 ale vyplývá, že Mgr. Jitka Neterdová byla od 1. 6. 2010 zařazena do soudního oddělení 5 a od 1. 11. 2010 byla zařazena do všech senátů bez uvedení pořadí, v jakém má být do senátu zařazena. Je zřejmé, že na počátku roku v rozvrhu práce pro rok 2010 nebyla Mgr. Neterdová v senátu č. 4 vůbec uvedena a od 1. 11. 2010 se podle dodatku č. 16 stala členkou mimo jiné i tohoto senátu, čemuž by odpovídalo znění rozvrhu práce pro rok 2010, tak jak je nyní dostupné na webu odvolacího soudu, kde je pořadí soudců v rubrice členové senátu toto: JUDr. Zdeňka Hošková, Mgr. Jitka Neterdová, Mgr. Karel Knaifl, JUDr. Kateřina Jonáková, Mgr. Tomáš Plha, JUDr. František Mašata a další. Z ničeho ale nevyplývá, proč byla Mgr. Neterdová zařazena na druhé místo pořadí.

Podle rozvrhu práce pro rok 2010 by zákonnými soudci obžalovaného měli být ke dni nápadu (30. 11. 2010) Mgr. Věra Kloudová jako předsedkyně senátu a JUDr. Zdeňka Hošková a Mgr. Jitka Neterdová (?) jako členky senátu. Namísto toho věc projednával senát ve výše uvedeném složení. Mgr. Naděžda Hájková vůbec neměla být členkou senátu, natož jeho předsedkyní. Pokud v roce 2011 nemohla svou funkci soudce vykonávat JUDr. Zdeňka Hošková, měla být nahrazena někým z náhradníků podle pořadí soudců uvedených v rubrice členové senátu. Podle rozvrhu pro rok 2010 i podle rozvrhu pro rok 2011 měl být tímto náhradníkem Mgr. Karel Knaifl.

Obžalovaný shrnuje, že praxe Krajského soudu v Ústí nad Labem při obsazování senátu podle rozvrhu práce je taková, že se do rozvrhu práce uvedou všichni trestní soudci, a ti si pak senáty obsahují dle své vůle. Přitom ani nedodržují rozdělení soudců a jejich zástupců na pozicích předsedy senátu a členů senátu. V případě obžalovaného pak díky této praxi nebyl soud náležitě obsazen.

K důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Obžalovaný se v rámci tohoto dovolacího důvodu domáhá toho, aby Nejvyšší soud přezkoumal skutková zjištění soudu prvního a druhého stupně, neboť jde o případ, v němž jsou skutková zjištění soudů v extrémním rozporu s provedenými důkazy.

Obžalovaný od prvopočátku, tedy od svého zajištění na místě činu, uvádí stále jednu a tutéž verzi svého jednání. Podle obžalovaného došlo mezi ním a poškozeným k fyzickému zápasu, při němž poškozený obžalovaného povalil na zem, zaklekl na něj a bil jej. Obžalovaný v této poloze ležmo se zakleknutým poškozeným nad sebou použil střelnou zbraň, z níž třikrát vystřelil.

Poškozený se značným časovým odstupem uvedl, že obžalovaný na něj třikrát vystřelil ze vzdálenosti přibližně jednoho a půl metru, přičemž poškozený stál a obžalovaný naproti němu před střelbou zaklekl na zem.

Obžalovaný očekával, že v průběhu trestního řízení nevzniknou pochybnosti o tom, že se skutek stal způsobem, který popsal on sám, a že se bude muset podrobit rozhodnutí soudu o tom, zda použití střelné zbraně bylo nebo nebylo nutnou obranou.

Soudy obou stupňů se přiklonily k verzi poškozeného, a posouzení jednání obžalovaného v rámci jeho popisu se tak vůbec nestalo předmětem zkoumání soudu.

V průběhu hlavního líčení před soudem prvního stupně byly provedeny následující důkazy.

Výpověď obžalovaného.

Výpověď poškozeného.

Výpověď Kateřiny U [REDACTED].

Výpověď Václava S [REDACTED].

Výpověď dalších svědků, kteří nebyli přímými účastníky střelby.

Znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví chirurgie.

Znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie.

Znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie.

Znalecký posudek z oboru mechanoskopie a balistiky střelných zbraní.

Znalecký posudek z oboru kriminalistika, zvláštní specializace sebeobrana, služební zákroky a vedení boje z blízka.

Další listinné důkazy.

Soud prvního stupně nepřipustil důkaz znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a forenzní traumatologie.

Soud prvního stupně zhodnotil výpovědi obžalovaného, poškozeného a dvou očitých svědků, Kateřiny U [REDACTED] a Václava S [REDACTED], jediným správným způsobem, tedy že na základě těchto výpovědí lze mít toliko za prokázané, že v uvedený den, dobu a místě došlo mezi obžalovaným a poškozeným k incidentu, v rámci kterého obžalovaný na poškozeného třikrát

vystřelil. Soud prvního stupně proto dospěl k závěru, že je nutné provést „rozsáhlejší dokazování nad rámec obžaloby“.

Rozsáhlejší dokazování pak spočívalo v provedení dvou znaleckých posudků znalců z oboru mechanoskopie a balistiky střelných zbraní a z oboru kriminalistika, zvláštní specializace sebeobrana, služební zákroky a vedení boje z blízka, které soud sám přibral.

Oba zmíněné posudky pak soud prvního stupně vzal jako důkazy objektivní povahy za klíčové, a teprve s jejich použitím provedl zpětné hodnocení důkazů subjektivní povahy, tedy výpovědi obžalovaného, poškozeného, Kateřiny U[redacted] a Václava S[redacted]. K hodnocení výpovědi Václava S[redacted] přidal ničím blíže neodůvodněnou domněnku, že tento svědek zjevně vypovídal ve prospěch obžalovaného, protože se jedná o jeho blízkého přítele. Obdobný přístup však nezaujal ke svědkyni Kateřině U[redacted], nevlastní dceři poškozeného.

Lze tedy shrnout, že soud prvního stupně ze samotných výpovědí obžalovaného, poškozeného a svědků nebyl schopen učinit skutkový závěr a klíčovým pro toto určení se mu staly až znalecké posudky z balistiky a sebeobranu. Teprve v jejich světle uvěřil nebo neuvěřil provedeným výpovědím.

Pokud pro rozhodnutí soudu prvního stupně měly být klíčové, a tedy výlučně usvědčující, znalecké posudky z oboru balistika a sebeobrana, pak obžalovaný namítá, že právě závěry těchto posudků jsou v přímém rozporu se skutečností.

Znalec, který vypracoval balistický posudek, předně nebyl způsobilý posuzovat účinky střel na tělo poškozeného, neboť: „Kriminalistická balistika se zabývá mechanismem výstřelu, pohybem střely v hlavní zbraně, dráhou střely při letu na cíl a destrukčními účinky střely v cíli. Kromě toho zkoumá funkčnost zbraní a střeliva a povýstřelové zplodiny. Nezabývá se tedy dalšími otázkami, které řeší vojenská balistika (přesnost zásahu, spolehlivost zbraně, hmotnost zbraní a jejich mobilnost a další) ani otázkami lékařské, příp. biomechanické balistiky (mechanismy poranění a usmrcení osob, působení střely na živý lidský organismus).“ Citace z Musil, J., Konrád, Z., Suchánek, J. Kriminalistika. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2001.

Znalci také nepřísluší hodnotit, zda se jedná o nutnou obranu. Přesto se vyjádřil i k této otázce a soud ji považoval za natolik relevantní, že o ní opřel i odůvodnění svého rozhodnutí (str. 9 odst. 3 rozsudku).

Pro soud byla z tohoto znaleckého posudku stěžejní ta část, v níž znalec dospívá k závěru o vzdálenosti, z níž mělo být vystřeleno. Vylučuje verzi obžalovaného, protože je podle něj vyloučeno, aby ke střelbě došlo z bezprostřední blízkosti, tj. ze vzdálenosti 15 až 20 cm. Znalec vychází zejména ze dvou zjištění. Za prvé z toho, že z takové vzdálenosti dochází k velké devastaci pokožky a za druhé z toho, že povýstřelové zplodiny by pronikly ošacením a zůstaly by na kůži poškozeného. Všechny tyto závěry jsou chybné.

Moderní střelivo a použitá zbraň pokožku nedevastují. Povýstřelové zplodiny nepronikají ošacením a nezůstávají na kůži postřeleného jako viditelné stopy. U hlavního líčení byl mimo jiné proveden důkaz papírovými terči s cvičnými průstřely z různých vzdáleností. Tyto terče nejlépe vypovídají o rozsahu devastace a množství zachycených povýstřelových zplodin. Je z nich dobře zřejmé, že již jedna vrstva oblečení zamezuje tomu, aby na pokožce poškozeného zůstaly viditelné stopy po střelbě. K tomu přistupuje fakt, že policie nezajistila bundu, kterou měl poškozený v době střelby pravděpodobně na sobě a která jako další vrstva

oblečení účinky střel ještě více setřela. Dále k tomu přistupuje fakt, který znalec i soud prvního stupně i přes námitky obžalovaného opakovaně přehlížel, totiž, že policie vůbec nezajistila stopy střelby na těle poškozeného, ani v tomto ohledu neučinila žádná opatření vůči ošetřujícím lékařům. Díky tomu potom znalec (a to i znalec z oboru zdravotnictví, odvětví chirurgie) neustále vycházel z toho, že na těle poškozeného nebyly žádné stopy po výstřelových zplodinách. Po shlédnutí cvičných terčů a přihlédnutím k tomu, že poškozený byl oblečen a použito bylo moderní střelivo, lze i bez znalce dospět k závěru, že na pokožce poškozeného nemohly být patrné žádné viditelné stopy. Absence popisu těchto stop ve zprávě lékaře, který následně poškozenému poskytoval pomoc, je potom zcela logická. Zvláště pak když lékař nebyl nikým upozorněn na to, aby se zabýval zkoumáním, zda takové stopy na pokožce jsou, a musel svou pozornost věnovat ošetřování pacienta.

Jeden ze dvou klíčových důkazů je tak v přímém rozporu se skutečností.

Znalec se dále zabýval i polohou obžalovaného a poškozeného při střelbě, přičemž v posudku uvedl, že si udělal náčrtky, které ale nebyly součástí znaleckého posudku a nebyly předloženy ani v hlavním líčení. Kromě toho, že jde o posuzování mimo odbornost znalce, jsou jeho závěry v rozporu s dalšími zjištěními, jak je uvedeno níže.

Znalecký posudek vypracovaný znalcem z oboru kriminalistika, zvláštní specializace sebeobrana, služební zákroky a vedení boje z blízka nelze vůbec považovat za znalecký posudek. Obžalovaný posudek zpochybnil již při výslechu znalce u hlavního líčení a dále rovněž v odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně. V případě tohoto posudku nejde ani tolik o to, že by závěry z něj vyplývající byly v příkrém rozporu se skutečností, jako spíše o to, že z tohoto posudku žádné použitelné závěry nevyplývají. Znalec naprosto nerozlišuje mezi odborným vyjádřením, právním hodnocením a něčím, co snad lze nazvat domněnkami laika, který dostal za úkol pomoci usvědčit pachatele. Přesto soud prvního stupně tento posudek považoval za druhý klíčový důkaz svědčící v neprospěch obžalovaného.

V řízení před odvolacím soudem, z něhož vzešlo dovoláním napadené rozhodnutí, byly konstatovány důkazy provedené soudem prvního stupně. Odvolací soud označil obžalovaným zpochybňovaný znalecký posudek z oboru kriminalistika, zvláštní specializace sebeobrana, služební zákroky a vedení boje z blízka za zcela bezvýznamný a nadbytečný. Dále provedl důkaz znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a forenzní traumatologie, který soud prvního stupně nepřipustil. Odvolací soud nepřipustil obžalovaným ve veřejném zasedání navržený důkaz rekonstrukcí na místě činu.

Obžalovaný níže rozvádí, proč se domnívá, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu je, pokud se týká skutkových zjištění, v extrémním rozporu s provedenými důkazy, že z některých částí odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že členky senátu měly jen povrchní znalosti ze spisu a že hodnocení skutkového stavu je i přes zdánlivou jednotu se soudem prvního stupně od jeho rozhodnutí zcela odlišné.

Odvolací soud se připojil ke kritice práce policie. Zvláště pokud jde o nezajištěnou bundu zašpiněnou červenou barvou. Přesto dospěl k závěru, že důkazy, které byly opatřeny, tvoří uzavřený řetěz. Nijak se nepozastavil nad tím, že odpověď na klíčovou otázku vzdálenosti zbraně od těla poškozeného byla před soudem prvního stupně znalcem balistikem zodpovězena na základě nezjištěných stop po výstřelových zplodinách na pokožce poškozeného. Odvolací soud se zcela ztotožnil se soudem prvního stupně a rovněž se nevypořádal s tím, že absence povýstřelových zplodin neumožňuje určit vzdálenost zbraně od těla poškozeného.

Odvolací soud oproti soudu prvního stupně vyhověl návrhu obžalovaného na provedení důkazu znaleckým posudkem ze soudního lékařství a forenzní traumatologie. Dokonce i do napadeného rozhodnutí přenesl stěžejní závěry znalce. Znalec konstatoval, že absence povýstřelových zplodin na kůži v okolí vstřelu není důkazem pro to, že se střílelo z větší vzdálenosti. Dále poukázal na to, že v rámci verze poškozeného nemohla být střelami způsobena poranění obou předloktí. A dále uvedl, že v rámci verze obžalovaného lze vysvětlit vznik všech poranění poškozeného. Vysvětlení znalce obsažené v posudku, proč verze poškozeného neobstojí, je založeno na odborných znalostech a objektivních zjištěních o vedení střelných kanálů v těle poškozeného a možných polohách obžalovaného při střelbě. Obžalovaný pro větší názornost přikládá také článek z časopisu Střelecká revue, březen 2012, v němž jsou rovněž fotografie s modelovými příklady poloh střelce a poškozeného.

Odvolací soud sice zásadní závěry znaleckého posudku ve svém rozhodnutí konstatuje, ale jinak je naprosto ignoruje. V tom obžalovaný shledává jedno z nejzávažnějších pochybení odvolacího soudu, které vede k tomu, že jeho skutková zjištění jsou v příkrém rozporu s provedeným důkazem.

Pro úplnost je třeba dodat, že odvolací soud jistý pokus o hodnocení tohoto posudku učinil, když uvedl, že poškozený si jednak nemusel pamatovat všechny detaily a jednak mohl pod vlivem pepřového spreje reagovat tak, že jeho ruce byly v pozici, která by odpovídala jeho poraněním. Soud tak připustil, že poškozený nemusel uvést popis situace zcela přesně, ale hlavně se dopustil zcela chybného závěru, jímž bagatelním způsobem polemizoval se závěry znaleckého posudku, pokud jde o pozici poškozeného odpovídající jeho poraněním. Soud se spokojil s domněnkou, že při poloze poškozeného ve stoje a poloze obžalovaného v pokleku a ve vzdálenosti 1,5 metru od poškozeného mohly být ruce poškozeného v pozici umožňující následně zjištěné průstřely obou předloktí, aniž by měl tuto domněnku jakkoli prokázanou. Ze znaleckého posudku a mimo jiné i z fotografií z nyní pro ilustraci předkládaného článku je zřejmé, že v poškozeném uváděném postavení obžalovaného a poškozeného není možné při žádné pozici rukou poškozeného, aby vznikly střelné kanály, které byly zjištěny.

V části, v níž odvolací soud odůvodňuje nadbytečnost znaleckého posudku ze sebeobraný je doslova uvedeno: „Soud prvního stupně ostatně zcela správně na tomto znaleckém posudku své závěry nevystavěl.“ Z této věty nelze dospět k jinému závěru, než že členky senátu odvolacího soudu neznaly spis, nečetly důkladně napadený rozsudek a o odvolání obžalovaného rozhodovaly povrchně a v rozporu se svými základními povinnostmi soudce. Již jen proto bylo porušeno právo obžalovaného na spravedlivý proces a na úplné a správné zjištění skutkového stavu, které má následně být základem pro právní posouzení skutku. Netřeba připomínat, že pro soud prvního stupně byl tento znalecký posudek jedním ze dvou klíčových usvědčujících důkazů.

Odvolací soud se pokusil vypořádat s námitkami obhajoby proti nesprávným závěrům znalců z oboru chirurgie a z oboru balistiky ke vzdálenosti, z níž bylo na poškozeného vystřeleno. Namísto věcné argumentace se však odvolací soud s těmito námitkami vypořádal poněkud podivným způsobem, a to tak, že poukázal na to, že rovněž znalec ze soudního lékařství hodnotil balistický posudek, k němuž nebyl způsobilý se odborně vyjádřit. Obžalovaný nepolemizuje s tím, zda byl znalec soudní lékař oprávněn hodnotit určité části balistického posudku, nicméně dosud nepochopil, jak byly tímto způsobem vyvráceny jeho námitky k pochybení chirurga a balistika při hodnocení vzdálenosti zbraně od těla poškozeného. Obžalovaný znovu opakuje, že oba znalci nesprávně své závěry opřeli o nezjištěné stopy povýstřelových zplodin na těle poškozeného.

Dalším důkazem o neznalosti odvolacího soudu je jeho tvrzení, že soud prvního stupně nepochybil, pokud skutková zjištění založil na výpovědi poškozeného, která je podporována svědkyní U [REDACTED]. Soud prvního stupně totiž podle odůvodnění rozsudku dospěl ke zcela jiným závěrům. Na základě výpovědi nebyl schopen učinit spolehlivá skutková zjištění, a proto přikročil k vypracování dvou klíčových znaleckých posudků. Teprve podle jejich výsledku pak hodnotil věrohodnost výpovědí. Kromě toho pochybnost vyvolává i spoléhání se odvolacího soudu na výpověď poškozeného, o němž přitom sám doslova uvádí, že poškozený si nemusel vzhledem k rychlému sledu událostí pamatovat všechny detaily. K tomu lze navíc přičíst i odvolacímu soudu (snad) známý posudek znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie, která k osobnosti poškozeného uvedla, že jeho intelekt je ve spodním pásmu podprůměru, jde o osobnost se zvýšeným lži skórem a silným úbytkem paměťových stop. Nevyloučila ani možnost úplné či částečné ztráty paměti na prožité události. Přesto ani jeden ze soudů k tomuto hodnocení nepřihlédl a nepřipustil pochybnosti o hodnověrnosti výpovědi poškozeného, který si svou verzi „vybavil“ až postupně po delším čase. Poškozený byl navíc usvědčen ze lži posudkem chirurga, který ale oba soudy jinak hodnotily pouze v neprospěch obžalovaného. Znalec sice vyloučil dlouhé bití obžalovaného pěstmi do obličeje (tento závěr obžalovaný zpochybňuje), ale bití do obličeje menší intenzity potvrdil. S tím je ale v rozporu tvrzení poškozeného, že obžalovaného jen chytil za levou ruku a loket. Ani tento rozpor nevzbudil pochyby soudů.

Odvolací soud se zřejmě rovněž neseznámil s lékařskými zprávami popisujícími zdravotní stav obžalovaného v době, kdy došlo ke skutku. Jinak by nemohl ve svém rozhodnutí konstatovat, že nelze dospět k závěru, že by poškozený vzhledem k věkovému rozdílu byl pro obžalovaného hrozbou. Obžalovaný byl tehdy velmi vážně nemocen a nebyl schopen fyzické námahy.

Odvolací soud se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývá hodnocením nutné obrany, které ale není úplně srozumitelné, protože není vždy zcela patrné, zda nutnou obranu hodnotí v rámci verze poškozeného nebo v rámci verze obžalovaného. Ani obžalovaný se přitom nikdy nepokoušel tvrdit, že by snad při verzi poškozeného mohlo být jednání střelce pokleknuvšího ve vzdálenosti 1,5 metru před poškozeným považováno za nutnou obranu.

Odvolací soud se dále zabývá hodnocením hodnověrnosti jednotlivých výpovědí ve vztahu k verzím poškozeného a obžalovaného. Oproti soudu prvního stupně však nemá pochybnosti o správnosti skutkového zjištění již ze samotných výpovědí poškozeného a svědkyně Kateřiny U [REDACTED]. Zatímco o Kateřině U [REDACTED] prohlašuje, že se jedná o nezávislou svědkyni a pomíjí rozpornost její výpovědi o přítomnosti další osoby, o svědectví Václava S [REDACTED] říká, že jen částečně podporuje výpověď obžalovaného. Václav S [REDACTED] je ale jediný svědek, který přímo uvádí, že celý incident viděl a také ho popsal. Výpověď obžalovaného nepodporuje částečně, ale zcela. Přirozeným vysvětlením přitom je, že oba mluví pravdu. Kateřina U [REDACTED] namísto toho poukazuje na zásah pepřovým sprejem (k němuž ale nedošlo), a tímto zásahem vysvětluje, že z celého incidentu viděla jen část. V její výpovědi zcela chybí popis polohy obžalovaného a poškozeného v okamžiku střelby. Její výpověď nese všechny známky výpovědi svědka, který nechce přímo lhát, ale současně nechce říci pravdu. V každém případě učinit z výpovědi Kateřiny U [REDACTED] závěr, že obžalovaný v okamžiku střelby klečel 1,5 metru před stojícím poškozeným, je v příkrém rozporu se slovy této svědkyně. V příkrém rozporu se slovy svědka Václava S [REDACTED] je potom závěr, že v okamžiku střelby poškozený neklečel na ležícím obžalovaném.

Odvolací soud při hodnocení výpovědi svědkyně Kateřiny U [REDACTED] mimo jiné uvedl, že tato svědkyně potvrdila, že mezi obžalovaným a poškozeným došlo k fyzickému kontaktu, který poškozený zcela popírá. I tato poznámka odvolacího soudu vyvolává pochybnost o jeho

znalosti věci, když poškozený přiznává opakované úchopy oběma rukama za levou ruku a levý loket obžalovaného.

K dalším úvahám odvolacího soudu o nutné obraně, v rámci nichž dospívá k závěru, že to byl poškozený kdo se bránil, obžalovaný dodává, že odvolací soud si pravděpodobně nepovšiml, že obžalovaný byl na pozemku poškozeného na základě pozvání jeho nevlastní dcery, svědkyně Kateřiny U [REDACTED]. K celému incidentu potom došlo jen proto, že obžalovaný pozemek neopustil takovou rychlostí, jakou by si poškozený přál.

Po prostudování napadeného rozhodnutí obžalovanému není zřejmé, jak mohl odvolací soud dospět k závěru, že „Skutková zjištění jsou správná a odpovídají výsledkům provedeného dokazování.“ a „Dokazování bylo provedeno v rozsahu postačujícím a nezbytném pro spolehlivé rozhodnutí ve věci.“

Zatímco soud prvního stupně nedokázal ze samotných výpovědí učinit skutkový závěr, potřeboval k tomu dva klíčové znalecké posudky a neprovedl důkaz znaleckým posudkem soudního lékaře, odvolací soud si vystačil s výpověďmi a jedním „klíčovým“ znaleckým posudkem. Odvolací soud přitom za nepotřebný označil klíčový posudek ze sebeobraný a provedl, byť nevyhodnotil, posudek soudního lékaře. Oba soudy dále přihlédly významným způsobem ke znaleckému posudku chirurga.

Skutková zjištění obou soudů jsou v příkrém rozporu s provedenými důkazy, a proto skutek nemůže být předmětem právního posouzení podle hmotného práva, protože nebyl zjištěn způsobem, který odpovídá zásadám spravedlivého procesu.

Pro posouzení viny obžalovaného je důležitý rozdíl, zda měl střílet v pokleku na neútočícího poškozeného, nebo vleže na útočníka, který na něm klečel a bil ho. Ve druhém případě by pak soud musel zhodnotit i míru oprávněnosti použití zbraně, ať už z pohledu nutné obrany, nebo z pohledu závažnosti jednání a výše uloženého trestu.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem obžalovaný

navrhuje:

aby Nejvyšší soud v Brně jako soud dovolací usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 4 To 548/2010-378 ze dne 8. 6. 2011 zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu.

V Teplicích dne 26. 3. 2012

Václav H o u š t e c k ý